

*În care plec într-o croazieră explozivă*

Sfârșitul lumii a început când pe capota mașinii mi-a aterizat un pegas.

Până atunci avusesem o după-amiază excelentă. Teoretic, n-aș fi avut voie să conduc, pentru că urma să fac șaisprezece ani abia peste o săptămână, dar mama și tatăl meu vitreg, Paul, ne duseseră pe mine și pe prietena mea Rachel pe o plajă privată din South Shore, iar Paul ne împrumutase mașina lui, o Toyota Prius, să dăm o tură scurtă.

Știi la ce vă gândiți: „Uau, ce gest iresponsabil din partea lui, bla, bla, bla“, dar Paul mă cunoaște destul de bine. M-a văzut ciopârțind demoni și sărind dintr-o școală pe cale să explodeze, așa că, probabil, s-a gândit că o tură de câteva sute de metri cu mașina nu e chiar cel mai periculos lucru pe care-l făcusem vreodată.

În orice caz, Rachel și cu mine eram în mașină. Era o zi fierbinte de august. Rachel își prinsese părul roșcat în coadă și își pusese o bluză albă peste costumul de baie. N-o mai văzusem purtând altceva decât tricouri jerpelite și blugi mânjiți cu vopsea, și arăta de milioane. Milioane de drahme de aur.

— Hei, oprește acolo! mi-a spus.

Am parcat pe o faleză care dădea spre Oceanul Atlantic. Marea e unul dintre locurile mele preferate, dar azi

era chiar mai frumoasă decât de obicei – de un verde strălucitor și lucioasă ca sticla, de parcă tata ar fi menținut-o calmă doar pentru noi.

Apropo, tatăl meu este Poseidon. El chiar poate face chestii din astea.

— Așadar? mi-a zâmbit Rachel. În legătură cu invitația?

— A... da.

Am încercat să par entuziasmat. Mă invitase pentru trei zile pe insula St. Thomas, la casa de vacanță a familiei ei. Nu primeam prea multe oferte de genul ăsta. Pentru familia mea, o vacanță reușită era un weekend într-o cabană prăpădită din Long Island, unde luam cu noi filme închiriate și niște pizza congelată, pe când părinții lui Rachel erau dispuși să mă ia cu ei în Caraibe.

În plus, chiar aveam nevoie de o vacanță. Fusesse cea mai grea vară din viața mea. Ideea de-a lua o pauză, chiar și pentru câteva zile, era foarte tentantă.

Totuși, ceva important avea să se întâmple dintr-un moment într-altul. Eram „de serviciu” cu o misiune. Ba, mai rău, săptămâna următoare era ziua mea de naștere. Exista o profeție care spunea că atunci când aveam să împlinesc șaisprezece ani urmau să se întâmple niște lucruri îngrozitoare.

— Percy, mi-a spus, știu că nu e momentul potrivit. Dar la tine nu e *niciodată* momentul potrivit, nu-i așa?

Avea dreptate.

— Chiar vreau să merg, am asigurat-o. Doar că...

— Războiul.

Am dat din cap. Nu-mi plăcea să vorbesc despre asta, dar Rachel știa. Spre deosebire de ceilalți muritori, ea putea vedea prin Ceață – vâlul magic care distorsionea-

ză ceea ce văd oamenii. Văzuse monștri. Îi întâlnise pe câțiva dintre semizeii care luptau împotriva titanilor și a aliaților acestora. Ba chiar fusese prezentă cu o vară în urmă când Stăpânul Cronos cel ciopârțit se ridicase din sicriu sub o nouă și îngrozitoare înfățișare. Rachel mi-a câștigat atunci respectul veșnic când l-a lovit în ochi cu o perie de plastic albastră.

Mi-a pus mâna pe braț.

— Gândește-te la asta, bine? Plecăm abia peste câteva zile. Tata...

A șovăit.

— Îți face zile amare? am întrebat-o.

Rachel a clătinat din cap dezgustată.

— Încearcă să fie *drăguț* cu mine, ceea ce e aproape și mai rău. Vrea ca din toamnă să merg la Academia de Fete Clarion.

— Școala unde a fost și mama ta?

— E un pension nenorocit pentru domnișoarele din familii înstărite, tocmai în New Hampshire. Mă vezi pe mine la pension?

A trebuit să recunosc că părea o idee cam proastă. Rachel era interesată de proiecte de artă urbană, de hrănirea oamenilor fără adăpost, de marșurile de protest de genul „Salvați ciocănitorea cu burtă galbenă pe cale de dispariție” și de alte chestii asemănătoare. N-o văzusem niciodată îmbrăcată în rochie. Era greu să mi-o imaginez încercând să devină o persoană mondenă.

A oftat.

— Crede că, dacă face tot felul de chestii simpatice pentru mine, o să mă simt vinovată și-o să mă înduplece.

— De asta a fost de-acord să mă lase să vin cu voi în vacanță?

— Da... dar, Percy, mi-ai face o mare favoare. Ar fi *mult* mai bine dacă ai fi cu noi. În plus, vreau să-ți spun ceva...

S-a oprit brusc.

— Vrei să-mi spui ceva? am întrebat-o. Adică... e ceva atât de serios, că trebuie să mergem la St. Thomas ca să putem vorbi?

Și-a ținut buzele.

— Știi ceva, las-o baltă deocamdată. Să ne prefacem că suntem doi oameni normali. Am ieșit la plimbare, admirăm oceanul și ne simțim bine împreună.

Mi-am dat seama că o măcina ceva, dar a zâmbit încrezătoare. În lumina soarelui, părul parcă îi luase foc.

Petrecuserăm mult timp împreună în vara asta. Nu asta fusese intenția mea, dar cu cât problemele din tabără erau tot mai grave, cu atât mai mult simțeam nevoia s-o sun pe Rachel și să evadez puțin, ca să fiu lăsat în pace. Aveam nevoie să-mi reamintesc că lumea muritoare încă există, departe de toți monștrii care se foloseau de mine ca de un sac de box.

— În regulă, am zis. O după-amiază normală și doi oameni normali.

A dat din cap.

— Și, așa... ipotetic, dacă cei doi oameni se plac, ce crezi c-ar trebui făcut pentru ca tipul cel prostuț s-o sărute pe fată?

— Ooo...

Mă simțeam ca una dintre vacile sfinte ale lui Apollo – greoi, prost și roșu la față.

— Aăă...

Nu pot spune că nu mă gândisem la Rachel. Compania ei era mult mai plăcută decât a... în fine, decât a

altor fete pe care le cunoșteam. Nu trebuia să mă străduiesc sau să am grijă ce spun sau să-mi storc creierii încercând să-mi dau seama la ce se gândea. Rachel nu era introvertită. Îți spunea în față ce credea.

Habar n-am ce-aș fi făcut în continuare, dar eram atât de zăpăcit, încât n-am observat chestia neagră și imensă care a picat din cer până n-am auzit patru copite aterizând cu zgomot pe capota Toyotei: POC-POC-BUM!

*Hei, șefu', am auzit o voce în cap. Faină mașină!*

Pegasul Blackjack îmi e un vechi prieten, așa c-am încercat să nu mă supăr prea tare din pricina craterelor pe care tocmai le făcuse în capotă, însă mă îndoiam că tatăl meu vitreg avea să fie prea încântat.

— Blackjack, am oftat. Ce faci...

Apoi am văzut pe cine ducea în spate și mi-am dat seama că ziua avea să se complice și mai mult.

— Salut, Percy.

Charles Beckendorf, consilierul-șef al cabanei Hefais-tos, îi poate face pe majoritatea monștrilor să plângă ca niște bebeluși. Era un afroamerican imens, cu mușchii bine conturați, pentru că lucra la forje în fiecare vară, era cu doi ani mai mare decât mine și era printre cei mai buni armurieri din tabără. Tipul inventase niște mașinării extrem de ingenioase. Cu o lună înainte, montase o bombă grecească în toaleta unui autocar care transporta o grămadă de monștri prin țară. Explozia eliminase o întreagă legiune de urâșenii de-ale lui Cronos de-ndată ce prima harpie trăsese apa.

Beckendorf era echipat de luptă. Purta platoșă de bronz și coif de război, pantaloni negri de camuflaj și o sabie la brâu. Pe umăr avea geanta cu explozibil.

— E timpul? l-am întrebat.

A încuviințat încruntat.

Mi s-a pus un nod în gât. Știusese că asta urma. Era ceva ce planificaserăm de câteva săptămâni, dar, în secret, sperasem că nu se va întâmpla.

Rachel i-a aruncat o privire lui Beckendorf.

— Bună.

— O, salut! Sunt Beckendorf. Tu trebuie să fii Rachel. Percy mi-a spus... ăăă, vreau să spun... mi-a vorbit de tine.

Rachel a ridicat o sprânceană.

— Serios? Excelent!

S-a uitat la Blackjack, care bătea din copite pe capota mașinii.

— Înțeleg că acum trebuie să salvați lumea.

— Cam așa ceva, a încuviințat Beckendorf.

M-am uitat neputincios la Rachel.

— Vrei să-i spui tu mamei...

— O să-i spun. Sunt sigură că e obișnuită cu asta. Și o să-i explic lui Paul ce-i cu capota.

Am dat din cap în semn de mulțumire. Mă gândeam că e ultima dată când Paul îmi împrumută mașina.

— Mult noroc!

Rachel m-a sărutat înainte să mai apuc să reacționez.

— Acum, pleacă, semizeule! Du-te și omoară niște monștri pentru mine.

Am privit-o stând în mașină, pe locul din dreapta, cu brațele încrucișate, uitându-se cum Blackjack făcea cercuri tot mai largi în timp ce ne ridica pe mine și pe Beckendorf în aer. Mă întrebam despre ce ar fi vrut Rachel să-mi vorbească și dacă aveam să trăiesc suficient de mult ca să aflui.

— Deci, a spus Beckendorf, bănuiesc că nu vrei să-i pomenesc de scena asta lui Annabeth.

— O, zei! am murmurat. Nici să nu-ți treacă prin cap! Beckendorf a chicotit și am pornit-o peste Atlantic.

Era aproape întuneric când ne-am reperat ținta. La orizont strălucea *Prințesa Andromeda* – un vas de croazieră uriaș, cu lumini galbene și albe. De la distanță, puteai crede că e doar o navă pentru petreceri, nu cartierul general al Stăpânului Titan. Apoi, pe măsură ce te apropiai, vedeai galionul – o fată brunetă într-un chiton grecesc, înlănțuită, cu o privire plină de groază, de parcă simțea duhoarea tuturor monștrilor pe care era silită să-i transporte.

La vederea navei mi s-a întors din nou stomacul pe dos. De două ori fusesem în pericol de moarte pe *Prințesa Andromeda*. Acum nava se îndrepta direct spre New York.

— Știi ce-ai de făcut? mi-a strigat Beckendorf ca să acopere șuieratul vântului.

Am dat din cap. Făcuserăm simulări pe cheiul din New Jersey, folosind ca ținte nave abandonate. Știam cât de puțin timp aveam la dispoziție. Dar știam și că asta era cea mai bună ocazie de-a înăbuși invazia lui Cronos înainte să înceapă.

— Blackjack, am spus, lasă-ne jos pe cea mai mică punte de la pupă.

*Se face, șefu',* mi-a răspuns. *Doamne, cât urăsc nava aia.*

Până în urmă cu trei ani, Blackjack fusese sclav pe *Prințesa Andromeda*, iar apoi reușise să scape cu puțin ajutor din partea mea și a prietenilor mei. Probabil c-ar fi preferat să-i îndeplinească cineva coama precum unui căluț de jucărie decât să revină acolo.

— Nu ne aștepta, i-am spus.

*Da', șefu'...*

— Ai încredere, i-am spus. Ne descurcăm noi.

Blackjack și-a strâns aripile și s-a năpustit spre navă ca o cometă neagră. Vântul îmi șuiera pe la urechi. Vedeam monștrii care patrulau pe punțile superioare ale navei – femei-șarpe dracene, câini infernali, uriași și demoni-focă cu înfățișare omenească, cunoscuți ca telechini –, dar am trecut pe lângă ei atât de iute, că n-a dat nimeni alarma. Am coborât spre pupă, iar Blackjack și-a desfăcut aripile, aterizând lin pe puntea cea mai mică. Am descălecat cu o senzație de greutate.

*Mult noroc, șefu’, a spus Blackjack. Nu-i lăsați să vă toace mărun!*

Acestea fiind zise, vechiul meu prieten s-a pierdut în noapte. Mi-am scos pixul din buzunar și i-am scos capacul, iar *Anaklusmos* a apărut în toată splendoarea – o sabie de un metru, din bronz celest letal, care strălucea în lumina amurgului.

Beckendorf a scos din buzunar o bucată de hârtie. Am crezut că e o hartă sau așa ceva. Apoi mi-am dat seama că e o fotografie. S-a uitat la ea în lumina slabă și am văzut fața zâmbitoare a Silenei Beauregard, fiica Afroditei. Începuseră să iasă împreună cu o vară în urmă, după ani buni în care toată lumea le spusese: „Măi, vouă vă place unul de celălalt!“ În ciuda tuturor misiunilor periculoase la care participase, vara asta Beckendorf fusese mai fericit ca niciodată.

— Ne vom întoarce în tabără, l-am asigurat.

Pentru o secundă i-am citit îngrijorarea în privire. Apoi pe chip i-a apărut zâmbetul obișnuit, plin de încredere.

— Sigur, a spus el. Hai să-l facem praf și pulbere pe Cronos.

Beckendorf a luat-o înainte. Am apucat-o pe un coridor îngust spre scara de serviciu, așa cum exersaserăm, dar am înlemnit când am auzit zgomote deasupra noastră.

— Nu-mi pasă ce-ți spune nasul! a mârâit un telechin, cu o voce pe jumătate umană, pe jumătate câinească. Ultima dată când ai simțit miros de semizeu, s-a dovedit că era un sendviș cu carne!

— Sendvișurile cu carne sunt bune! a mârâit o altă voce. Dar de data asta simt miros de semizeu, jur. Au ajuns la bord!

— Pff, *creierul* tău nu e la bord!

Au continuat să se certe, iar Beckendorf mi-a arătat în jos. Am coborât cât am putut de încet. Două etaje mai jos, vocile telechinilor au început să se piardă.

În cele din urmă am ajuns la un bocaport metalic. Beckendorf a șoptit „Camera motoarelor“.

Ușa era închisă, dar Beckendorf a scos din geantă un clește și a spart lacătul fără efort.

În interior, huruiau și vuiau un șir de turbine galbene, de dimensiunea unor silozuri de cereale. Pe perețele opus erau înșirate manometre și ecrane de computer. Un telechin stătea aplecat peste o consolă, dar era atât de absorbit de munca lui, că nu ne-a observat. Avea cam un metru și jumătate înălțime, o blană neagră și lucioasă ca de focă și picioare scurte și groase. Avea cap de doberman, dar mâinile cu gheare erau aproape omenești. În timp ce bătea la tastatură, mormăia și bombonea. Poate că le scria mesaje prietenilor lui de pe site-ul urâtenia-pământului.com.

Am făcut un pas înainte și el s-a încordat, simțind probabil că ceva nu e în regulă. A făcut un salt într-o

parte, spre un buton de alarmă mare și roșu, dar i-am tăiat calea. A scos un șuierat și s-a repezit la mine, dar a fost suficientă o lovitură cu *Anaklusmos* ca să explodeze și să dispară într-un nor de praf.

— Pe unul l-am doborât, a spus Beckendorf. Mai avem vreo cinci mii.

Mi-a aruncat un borcan plin cu un lichid verde și gros – foc grecesc, una dintre cele mai periculoase substanțe magice din lume. Apoi mi-a aruncat încă un instrument esențial pentru semizei – banda izolatoare.

— Lipește-l de consolă, mi-a zis. Eu mă ocup de turbine.

Ne-am pus pe treabă. În încăpere era cald și umezeală și, în scurt timp, eram lac de sudoare.

Nava își vedea de drum. Fiind fiul lui Poseidon și așa mai departe, mă orientez perfect pe mare. Nu mă întrebați cum, dar știam că suntem la 40.19° nord, 71.90° vest, aveam viteza de optsprezece noduri, ceea ce însemna că până în zori nava urma să ajungă în portul New York. Asta era singura noastră șansă de-a-i sta în cale.

Tocmai lipisem al doilea borcan de foc grecesc de panourile de control, când am auzit un tropăit pe treptele metalice – coborau atâtea creaturi, încât nici nu se mai auzea zgomotul motoarelor. Nu era semn bun.

L-am privit pe Beckendorf în ochi.

— Cât mai durează?

— Prea mult.

A arătat cu degetul pe ecranul ceasului, care era detonatorul nostru de la distanță.

— Mai trebuie să leg receptorul și să amorsez încărcăturile. Cel puțin încă zece minute.

Judecând după sunetul pașilor, mai aveam aproximativ zece secunde.

— O să le distrag atenția, am spus. Ne vedem la punctul de întâlnire.

— Percy...

— Urează-mi noroc.

M-a privit ca și cum ar fi dat să se împotrivească. Ideea era să venim și să plecăm fără să fim prinși. Dar iată că eram nevoiți să improvizăm.

— Noroc, mi-a spus.

M-am năpustit pe ușă.

Șase telechini coborau scările în goană. Am trecut sabia pin ei atât de repede, că nici n-au apucat să latre. Am continuat să urc – și am trecut pe lângă un alt telechin, care a fost atât de surprins, că a scăpat pe jos cutia cu căpățâni de demoni în care își ținea prânzul. Nu l-am omorât, în primul rând pentru că avea o cutie pentru prânz simpatică, în al doilea rând ca să dea alarma și, cu puțin noroc, să-și pună prietenii pe urmele mele, încât să nu ajungă în sala motoarelor.

Am năvălit pe o ușă care dădea spre puntea șase și am continuat să alerg. Sunt sigur că sala acoperită cu mochetă fusese cândva foarte luxoasă, dar după trei ani în care a fost ocupată de monștri, tapetul, mocheta și ușile cabinelor erau sfâșiate de gheare și murdare, arătând ca gâtlejul unui dragon (și, da, din păcate, din experiență știu cum arată gâtlejul unui dragon).

Prima oară când am urcat pe *Prințesa Andromeda*, vechiul meu dușman Luke păstrase la bord, pentru distracție, niște turiști amețiți, învăluți în Ceață, ca să nu-și dea seama că se află pe o navă infestată de monștri. De data asta nu vedeam picior de turist Nici nu voiam să mă

gândesc ce li s-a putut întâmpla, dar mă cam îndoiam că li se permisesese să meargă acasă cu câștigurile de la bingo.

Am ajuns în zona promenadei – un mall de mari dimensiuni, care ocupa întreaga parte centrală a navei – și am încremenit. În mijloc era o fântână. Iar în fântână se afla un crab uriaș.

Și, când spun uriaș, nu mă refer la crabul de Alaska din meniurile *all-you-can-eat*<sup>1</sup> pe care le poți comanda cu șapte dolari și nouăzeci și nouă de cenți. Când spun *uriaz*, vreau să spun că era mai mare decât fântâna. Monstrul ieșea trei metri din apă. Avea o carapace albastru cu verde, iar cleștii îi erau mai mari decât mine.

Dac-ați văzut vreodată gura unui crab, plină de spumă și scârboasă din cauza mustăților și a resturilor de mâncare, vă puteți imagina că gura aceluia, de dimensiunile unui panou publicitar, nu arăta deloc mai bine. Se uita la mine cu ochii lui negri, mici și răi, în care se putea citi inteligență și ură. Faptul că eram fiul zeului mării nu era deloc un avantaj în fața domnului Crab.

— *FFFFffffff*, s-a auzit un șuierat, și din gură a început să-i curgă spumă de mare.

Mirosul pe care-l emana te trimitea cu gândul la un coș de gunoi plin cu pește pane lăsat în soare o săptămână întreagă.

A sunat alarma. În scurt timp urma să mă aflu într-o companie numeroasă și nu trebuia să mă opresc.

— Hei, domnule crab.

Am dat încet ocol încăperii.

— O s-o tai pe lângă tine, așa că...

---

<sup>1</sup> Meniuri cu porții nelimitate.

Crabul a reacționat cu o viteză uimitoare. A ieșit din fântână și s-a îndreptat direct spre mine, clănțănind din clești. M-am aruncat într-un magazin de cadouri, răsturnând un suport cu tricouri. Unul dintre cleștii crabului a străpuns pereții de sticlă și a măturat încăperea. M-am repezit din nou afară, cu răsuflarea tăiată, dar crabul s-a răsucit și a pornit după mine.

— Acolo! s-a auzit o voce de la un balcon de deasupra mea. Un intrus!

Doriseam să creez o diversiune și reușisem, dar n-aveam de gând să lupt acolo. Dacă rămâneam prins în centrul navei, riscam să fiu transformat în mâncare pentru crab.

Crustaceul demonic s-a repezit la mine. Am lovit cu *Anaklusmos* și i-am retezat vârful cleștelui. A sâșâit și a făcut iar spume la gură, dar nu părea rănit prea grav.

Am încercat să-mi amintesc vechile povești, ceva care să-mi poată fi de ajutor. Annabeth îmi spusese despre un crab monstruos – și despre cum Hercule îl strivise cu piciorul. Nu era cazul. Crabul cu care aveam de-a face era puțin mai mare decât pantofii mei Reebok.

Apoi mi-a venit o idee trăsnită. De Crăciun, mama și cu mine îl duseserăm pe Paul Blofis la vechea noastră cabană de la Montauk, unde mergeam dintotdeauna. Paul mă luase la pescuit de crabi și, după ce prinsese o plasă plină, îmi arătase o crăpătură pe care crabii o au în carapace, chiar pe mijlocul acelor burți oribile.

Singura problemă era cum să ajung la burta lui oribilă.

M-am uitat la fântână, apoi la podeaua de marmură, care devenise alunecoasă de la urmele lăsate de crab. Am ridicat mâna, concentrându-mă asupra apei, și fântâna a explodat. Apa a țâșnit peste tot, până la înălțimea unui

bloc cu trei etaje, împrôșcând cu apă balcoanele, lifturile și ferestrele magazinelor. Asta nu l-a deranjat pe domnul Crab. Îi plăcea apa. S-a repezit spre mine din lateral, clămpănind din fălci și sâsâind, iar eu m-am năpustit la el, strigând „AHHHHHHH!“

Chiar înainte să ne ciocnim, m-am lăsat la pământ ca la baseball și am alunecat pe podeaua umedă de marmură direct sub creatură. Parcă ajunsesem sub un vehicul blindat de șapte tone. Nu trebuia decât să se așeze ca mă zdrobească, dar, până să se dezmeticească, i-am înfipt sabia în carapace, am lăsat mânerul din mână și am ieșit prin spatele lui.

Monstrul s-a zbatut șuierând. Privirea i s-a împăienjenit. Carapacea i-a devenit de un roșu strălucitor după ce i s-au evaporat măruntaiele, apoi a căzut cu zgomot, imensă și goală, pe podea.

N-am avut timp să-mi admir opera. Am fugit spre cele mai apropiate scări în timp ce, în jurul meu, monștri și semizeii dădeau ordine și își pregăteau armele. Eu eram cu mâinile goale. *Anaklusmos*, sabia magică, urma să-mi apară în buzunar mai devreme sau mai târziu, dar pentru moment era prinsă sub ce mai rămăsese din crab și n-aveam timp s-o recuperez.

În holul liftului de pe puntea opt mi-au ieșit în cale două dracene. De la brâu în sus, erau femeii cu pielea verde, solzoasă, cu ochi galbeni și limbi bifurcate. De la talie în jos, în loc de picioare aveau corpuri duble de șarpe. Aveau sulite și plase și știam din experiență că se pricepeau să le folosească.

— Ce esssste ăsssta? a spus una. Un premiu pentru Cronosss!

